

บทที่ 5

เปรียบเทียบการสร้างคำในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี

จากผลการวิเคราะห์การสร้างคำในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี ดังที่ได้
เสนอรายละเอียดในบทที่ 3 และบทที่ 4 ตามลำดับนั้น เมื่อนำผลการวิเคราะห์มาเปรียบเทียบ
กัน ผู้วิจัยพบว่าทั้งสองภาษามีวิธีการสร้างคำ 4 ประเภทเหมือนกัน คือ การผสานคำ การผสมคำ
การซ้ำคำ และการแปลงหมวดคำ

อย่างไรก็ตามอัตราการปรากฏของคำและรายละเอียดของการสร้างคำแต่ละประเภท
ในภาษามลายูมาตรฐานและภาษามลายูถิ่นปัตตานีแตกต่างกัน ดังที่แสดงไว้ในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของคำประเภทต่างๆในภาษา
มลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี

ประเภทของคำ	อัตราการปรากฏในภาษา มลายูมาตรฐาน(ร้อยละ)	อัตราการปรากฏในภาษา มลายูถิ่นปัตตานี(ร้อยละ)
คำผสาน	81.57	30.75
คำผสม	5.15	52.30
คำซ้ำ	10.71	1.31
คำแปลงหมวด	2.57	15.64
รวม	100.00	100.00

จากตารางจะเห็นได้ว่า ในภาษามลายูมาตรฐานมีการใช้วิธีการพसानค่ามากที่สุด (81.54%) ถัดมา คือ การซ้ำค่า (10.71%) และการแปลงหมวดค่า(2.27%) ในขณะที่ในภาษามลายูถิ่นปัตตานีใช้วิธีการพสนค่ามากที่สุด (52.30%) ถัดมา คือ การพसानค่า(30.75%) การแปลงหมวดค่า(15.64) และการซ้ำค่า(1.31%) ส่วนผลการเปรียบเทียบในรายละเอียดของการสร้างคำแต่ละประเภทในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานีนั้นได้เสนอไว้ในหัวข้อถัดไป

เปรียบเทียบการพसानค่า

จากตารางที่ 10 จะเห็นได้ว่าภาษามลายูมาตรฐานมีการใช้วิธีการพसानค่ามากกว่าในภาษามลายูถิ่นปัตตานี ในการศึกษาเปรียบเทียบการพसानค่านี้ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ การเปรียบเทียบประเภทการพसानค่าหลักและเปรียบเทียบประเภทการพसानค่าย่อย

1. เปรียบเทียบประเภทการพसानค่าหลัก

จากการศึกษาเปรียบเทียบประเภทของการพसानค่าหลักในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานีนั้น ผลปรากฏดังที่แสดงไว้ในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 แสดงผลการเปรียบเทียบประเภทของการพसानค่าหลักในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี

ประเภทของการพसानค่าหลัก	ในภาษามลายูมาตรฐาน	ในภาษามลายูถิ่นปัตตานี
การพसानค่าเพื่อสร้างคำนาม	+	+
การพसानค่าเพื่อสร้างคำกริยา	+	+
การพसानค่าเพื่อสร้างคำคุณศัพท์	+	-
การพसानค่าเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์	+	+
การพसानค่าเพื่อสร้างคำลักษณนาม	+	+

ตารางที่ 11 (ต่อ)

การพसानคำเพื่อสร้างคำแสดงคำถาม	+	+
การพसानคำเพื่อสร้างคำปฏิเสธ	+	+
การพसानคำเพื่อสร้างคำแสดงคำสั่ง	+	-

จากตารางที่ 11 จะเห็นได้ว่าในภาษามลายูมาตรฐานและภาษามลายูถิ่นปัตตานีมีประเภทการพसानคำหลักที่เหมือนกัน 6 ประเภท ได้แก่ การพसानคำเพื่อสร้างคำนาม การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยา การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ การพसानคำเพื่อสร้างคำลักษณนาม การพसानคำเพื่อสร้างคำแสดงคำถาม และการพसानคำเพื่อสร้างคำปฏิเสธ ส่วนการพसानคำเพื่อสร้างคำคุณศัพท์ และการพसानคำเพื่อสร้างคำแสดงคำสั่งนั้น พบเฉพาะในภาษามลายูมาตรฐานเท่านั้น

การพसानคำเพื่อสร้างคำปฏิเสธซึ่งพบเฉพาะในภาษามลายูมาตรฐานนั้น ในภาษามลายูถิ่นปัตตานีจะแสดงในรูปของวลี ตัวอย่างเช่น

ภาษามลายูมาตรฐาน /cina/(น.) 'จีน' /kə-+/ /cina/ + /-an/ > /kəcinaan/ 'เหมือนคนจีน'

ภาษามลายูถิ่นปัตตานี /cino/(น.) 'จีน' /supo+/ /cino/ > /supo cino/ 'เหมือนคนจีน'

จากตัวอย่างข้างต้น ภาษามลายูมาตรฐานมีการเติมหน้าวลีล้อมรอบศัพท์ /kə-___-an/ เพื่อสร้างคำคุณศัพท์ที่แสดงลักษณะซึ่งเหมือนกับรากศัพท์ที่เป็นคำนาม ในขณะที่ภาษามลายูถิ่นปัตตานีใช้คำกริยา /supo/ 'เหมือน' มาประกอบเพื่อสร้างคุณศัพท์วลีที่มีความหมาย

ส่วนการพसानคำเพื่อสร้างคำแสดงคำสั่ง (รากศัพท์ + -lah) ซึ่งพบเฉพาะในภาษามลายูมาตรฐานนั้น ในภาษามลายูถิ่นปัตตานีจะใช้คำลงท้าย (final particle) แสดง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษามลายูมาตรฐาน /dudok/ (v. intr.) 'นั่ง' /dudok/ + /-lah/ > /dudoklah/
'นั่งเอะ, เชิญนั่ง'

ภาษามลายูถิ่นปัตตานี /dudoʔ/ (V. Intr) 'นั่ง' /dudoʔ/ + /la/ > /dudoʔ la/
'นั่งเอะ, เชิญนั่ง'

จากตัวอย่าง ในภาษามลายูมาตรฐานมีการเติมหน่วยเติมหลังศัพท์ /-lah/ เพื่อสร้างคำแสดงคำสั่งในลักษณะเชิญชวน ในขณะที่ในภาษามลายูถิ่นปัตตานีจะใช้คำลงท้าย /la/ 'ซี' แสดง

2. เปรียบเทียบประเภทการพसानคำย่อ

ในหัวข้อนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงการเปรียบเทียบประเภทการพसानคำย่อของการพसानคำหลักทั้ง 8 ประเภทว่า เหมือนกันหรือไม่อย่างไร (ดูตารางที่ 12-15)

2.1 เปรียบเทียบการพसानคำเพื่อสร้างคำนาม

จากการเปรียบเทียบการพसानคำเพื่อสร้างคำนามในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี สามารถสรุปผลได้ดังนี้

ตารางที่ 12 แสดงการเปรียบเทียบการผสมคำเพื่อสร้างคำนามในภาษามลายู
มาตรฐานและภาษามลายูถิ่นปัตตานี

ความหมายของคำนามที่ได้จาก การผสมคำ	หน่วยเติมศัพท์ที่ใช้ใน ภาษามลายูมาตรฐาน	หน่วยเติมศัพท์ที่ใช้ใน ภาษามลายูถิ่นปัตตานี
ผู้กระทำ	{pəN-}, {pəR-}, {-əl-}	{n-}
เครื่องมือ	{pəN-}, {-an}	{C _(n) -}
สิ่งหรือผู้ถูกกระทำ	{pə-}, {-an}, {pəN---an} {pəR---an}	{-e}
สถานที่	{pəR-}, {-an}, {pəR---an}, {pəN---an}	-
ประเภทที่หลากหลาย	{-əɯ-}, {-an}, {pəR---an}	-
นามธรรม	{kə---an}	{-e}
อาชีพ	{pə-}, {pəN---an}	-
การมีหรือลักษณะบางประการ ร่วมกับบริบทอื่นที่เดิม	{pəN-}, {-an}	{C-}
ผู้กระทำในประโยคกรรมวาจก	-	{C-}
ผู้ได้รับประโยชน์	-	{C-}
ที่ป็นสถานที่	-	{C-}

จากตารางที่ 12 สามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

2.1.1 การผสมคำเพื่อสร้างคำนามบางประเภทพบเฉพาะในภาษามลายูมาตรฐาน ได้แก่การผสมคำเพื่อสร้างคำนามที่มีประเภทที่หลากหลาย การผสมคำเพื่อสร้างคำนามที่มีความหมายเป็นสถานที่ และการผสมคำเพื่อสร้างคำนามที่มีความหมายเป็นอาชีพ บางประเภทพบเฉพาะในภาษามลายูกึ่งปัตตานี ได้แก่ การผสมคำเพื่อสร้างคำนามที่มีความหมายเป็นผู้กระทำในประโยคกรรมวาจก การผสมคำเพื่อสร้างคำนามที่มีความหมายเป็นผู้ได้รับประโยชน์ และการผสมคำเพื่อสร้างคำนามที่แสดงสถานที่ และบางประเภทพบในทั้งสองภาษา ได้แก่ การผสมคำเพื่อสร้างคำนามที่มีความหมายเป็นผู้กระทำ การผสมคำเพื่อสร้างคำนามที่มีความหมายเป็นเครื่องมือ การผสมคำเพื่อสร้างคำนามที่มีความหมายเป็นสิ่งถูกระทำ และการผสมคำเพื่อสร้างคำนามที่เป็นนามธรรม สรุปได้ว่า *ภาษามลายูมาตรฐานมีประเภทย่อยของการผสมคำเพื่อสร้างคำนามมากกว่าภาษามลายูกึ่งปัตตานี*

2.1.2 จำนวนรูปของหน่วยเติมศัพท์ที่พบในภาษามลายูมาตรฐานมีมากกว่าในภาษามลายูกึ่งปัตตานี

2.1.3 หน่วยเติมศัพท์ที่พบในภาษามลายูมาตรฐานมีทั้ง หน่วยเติมหน้าศัพท์ หน่วยเติมกลางศัพท์ หน่วยเติมหลังศัพท์ และหน่วยเติมรอบศัพท์ส่วนในภาษามลายูกึ่งปัตตานีนั้นพบเฉพาะหน่วยเติมหน้าศัพท์และหน่วยเติมหลังศัพท์เท่านั้น

2.1.4 หน่วยเติมศัพท์ที่พบในภาษามลายูมาตรฐานจะมีโครงสร้างพยางค์เป็น CV(C) และ VC ส่วนในภาษามลายูกึ่งปัตตานีส่วนใหญ่จะมีโครงสร้างเป็น C นอกจากนี้ยังพบหน่วยเติมศัพท์ที่มีโครงสร้างพยางค์เป็น CV และ V ซึ่งพบเพียงไม่กี่รูปเท่านั้น

2.1.5 ในกรณีการผสมคำเพื่อสร้างคำนามที่มีความหมายเป็นผู้กระทำในประโยคกรรมวาจก การผสมคำเพื่อสร้างคำนามที่มีความหมายเป็นผู้ได้รับประโยชน์ และการผสมคำเพื่อสร้างคำนามที่มีความหมายเป็นสถานที่ ซึ่งพบเฉพาะในภาษามลายูกึ่งปัตตานีนั้นในภาษามลายูมาตรฐานจะใช้คำมาประกอบกันเป็นวลีแสดง อย่างไรก็ตามในภาษามลายูกึ่งปัตตานีเองก็อาจใช้วลีแสดงก็ได้ ดังนี้

1) วิธีการแสดงความหมายเป็นผู้กระทำในประโยคกรรมวาจกในภาษามลายูกึ่งปัตตานีมี 2 วิธี คือ การผสมคำ และการนำคำประกอบกันเป็นวลี ในภาษามลายูมาตรฐานจะใช้คำบุพบท /oleh/ 'โดย' ประกอบเป็นบุพบทวลีแสดง ตัวอย่างเช่น

ภาษามลายูถิ่นปัตตานี /budoʔ/(n.)‘เด็ก’/b-+/budoʔ/>/bbudoʔ/‘โดยเด็ก’
 /budoʔ/(n.)‘เด็ก’/di+/budoʔ/>/di budoʔ/‘โดยเด็ก’
 ‘โดย’ ‘เด็ก’

ภาษามลายูมาตรฐาน /budak/(n.)‘เด็ก’/oleh+/budak/>/oleh budak/ ‘โดยเด็ก’
 ‘โดย’ ‘เด็ก’

2) วิธีการแสดงความหมายเป็นผู้ได้รับประโยชน์ในภาษามลายูถิ่นปัตตานีมี 2 วิธี คือ การผสมคำ และการนำคำประกอบกันเป็นวลี ในภาษามลายูมาตรฐานจะใช้คำบุพบท /kə/‘แก่’ ประกอบกับคำนามเพื่อสร้างเป็นบุพบทวลีแสดง ตัวอย่างเช่น

ภาษามลายูถิ่นปัตตานี /budoʔ/(n.)‘เด็ก’/b-+/budak/>/bbudoʔ/‘แก่เด็ก’
 /budoʔ/(n.)‘เด็ก’/koʔ+/budoʔ/>/koʔ budoʔ/‘แก่เด็ก’
 ‘แก่’ ‘เด็ก’

ภาษามลายูมาตรฐาน /budak/(n.)‘เด็ก’/kə+/budak/>/kə budak/‘แก่เด็ก’
 ‘แก่’ ‘เด็ก’

3) วิธีการแสดงความหมายเป็นสถานที่ในภาษามลายูถิ่นปัตตานีมี 2 วิธี คือ การผสมคำ และการนำคำประกอบกันเป็นวลี ในภาษามลายูมาตรฐานจะใช้คำบุพบท /di/‘ที่’ ประกอบกับคำนามเพื่อสร้างบุพบทวลีแสดง ตัวอย่างเช่น

ภาษามลายูถิ่นปัตตานี /kəda/(n.)‘ตลาด’/k-+/kəda/>/kkəda/ ‘ที่ตลาด’
 /kəda/(n.)‘ตลาด’/di+/kəda/>/di kəda/ ‘ที่ตลาด’
 ‘ที่’ ‘ตลาด’

ภาษามลายูมาตรฐาน /kədai/(n.)‘ตลาด’/di+/kədai/>/di kədai/‘ที่ตลาด’
 ‘ที่’ ‘ตลาด’

ส่วนการผสมคำเพื่อสร้างคำนามที่มีความหลากหลายของประเภทสิ่งของ และการผสมคำเพื่อสร้างคำนามที่มีความหมายเป็นอาชีพ ซึ่งพบเฉพาะในภาษามลายูมาตรฐานนั้น

ในภาษามลายูถิ่นปัตตานีแสดงโดยการนำคำประกอบเป็นวลีใน 2 ประเภทแรก และใช้วิธีการผสมคำในประเภทสุดท้าย ดังนี้

1) การสร้างคำนามที่แสดงประเภทที่หลากหลาย ในภาษามลายูถิ่นปัตตานีใช้คำกริยาวิเศษณ์ /bawʔ/ ‘มาก’ และคำนาม /ʔənih/ ‘ประเภท’ ประกอบกับคำนามเป็นนามวลีแสดงความหมายนี้ แต่ในภาษามลายูมาตรฐานใช้วิธีเติมหน่วยเติมหลังศัพท์ /-an/ ตัวอย่างเช่น

ภาษามลายูถิ่นปัตตานี /buwəh/(n.) ‘ผลไม้’ /buwəh+/bawʔ+/ʔənih/>
‘ผลไม้’ ‘มาก’ ‘ประเภท’

/buwəh bawʔ ʔənih/ ‘ผลไม้หลายประเภท’

ภาษามลายูมาตรฐาน /alat/(n.) ‘เครื่องมือ’ /alat+/ -an/> /alatan/
‘เครื่องมือหลายประเภท’

2) การสร้างคำนามที่มีความหมายเป็นอาชีพ ในภาษามลายูถิ่นปัตตานีจะใช้วิธีการผสมคำ แต่ในภาษามลายูมาตรฐานใช้วิธีเติมหน่วยเติมหน้าศัพท์ /pə-/ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษามลายูถิ่นปัตตานี /kəboŋ/(n.) ‘ส่วน’ /waʔ+/kəboŋ/> /waʔ kəboŋ/ ‘อาชีพทำส่วน’
‘ทำ’ ‘ส่วน’

ภาษามลายูมาตรฐาน /kəbon/(n.) ‘ส่วน’ /pə-/+/kəbon/> /pəkəbon/ ‘อาชีพทำส่วน’

2.2 เปรียบเทียบการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยา

จากการศึกษาเปรียบเทียบการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานีผลปรากฏดังที่แสดงไว้ในตารางที่ 13

ตารางที่ 13 แสดงผลการเปรียบเทียบการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาในภาษามลายู
มาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี

ความหมายของคำกริยาที่ได้จากการผสมคำ	หน่วยเติมศัพท์ในภาษามลายูมาตรฐาน	หน่วยเติมศัพท์ในภาษามลายูถิ่นปัตตานี
เน้นผู้แสดง	{məN-}	-
หาหรือรวบรวม	{məN-}	-
ไปยังสถานที่หรือบริเวณที่เป็นจุดมุ่งหมาย	{məN-}	-
กลายเป็น	{məN-}	{C _(n) -}
ทำด้วยตนเอง	{bəR-}	-
กระทำร่วมกัน	{bəR-}, {bəR-___-an}	{C-}
มี	{bəR-}	{C-}
เกิดผลผลิต	{bəR-}	{C-}
ใช้ (สิ่งของนั้น)	{bəR-}	{C _(n) -}
(สิ่งใดสิ่งหนึ่ง) มีลักษณะเหมือนกับอีกสิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นรากศัพท์ที่เป็นคำนาม	{məN-}, {kə-___-an}	-
ทำโดยไม่ได้ตั้งใจ	{təR-}	{C-}
ก่อให้เกิดความเดือดร้อน"	{kə-___-an}	-
อยู่ในสภาพดั้งเดิม	{təR-}	-
มีลักษณะเหมือนคำนามที่เป็นรากศัพท์	{-əl-}, {-ər-}, {-əm-}	-
จำนวนมาก	{-əm-}	-
เน้นระดับหรือสภาพ	{-əl-}, {-ər-}, {-əm-}	-

ตารางที่ 13 (ต่อ)

ความหมายคำกริยาที่ได้จากการผสมคำ	หน่วยเติมศัพท์ในภาษามลายูมาตรฐาน	หน่วยเติมศัพท์ในภาษามลายูถิ่นปัตตานี
สามารถกระทำได้	{təR-}	-
เปรียบเทียบระดับหรือปริมาณหรือสภาพที่เท่ากัน	{sə-}	-
เปรียบเทียบระดับหรือปริมาณหรือสภาพที่สูงหรือมากที่สุด	{təR-}	-
ถูกกระทำ	{di-}	{C-}
(สิ่งใดสิ่งหนึ่ง) ถูกใช้หรือถูกทำให้เป็นของอีกอย่างหนึ่งหรือทำให้เป็นเหมือนกับ"บรอกศัพท์"	{pəR-}, {bəR-...-an}	-
เป็นเหตุให้ทำ	{-kan}, {-i},	{C-}
ทำเพื่อผู้ใดผู้หนึ่ง	{-kan}	-
เพิ่มระดับของสภาพดั้งเดิม	{pəR-}	-
ถูกทำแล้ว	{bəR-}	-
เกิดขึ้นเอง	{təR-}	{C _(ə) -}
ทำเป็นประจำหรือเป็นนิสัย	-	{C _(ə) -}
สุกัศทางที่เป็นเป้าหมาย	{-i}	-
เป็นเหตุให้ทำโดยเป็นการกระทำที่มีการตั้งใจ มีวิธีการ และขั้นตอน	{pəR-}	-

จากตารางที่ 13 สามารถอธิบายผลการเปรียบเทียบได้ดังนี้

2.2.1 ในภาษามลายูมาตรฐานมีประเภทย่อยของการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยามากกว่าภาษามลายูถิ่นปัตตานี

2.2.2 ภาษามลายูมาตรฐานมีจำนวนหน่วยเติมศัพท์มากกว่าภาษามลายูถิ่นปัตตานี

2.2.3 ประเภทของหน่วยเติมศัพท์ที่พบในภาษามลายูมาตรฐานมีทั้งหน่วยเติมหน้าศัพท์ หน่วยเติมกลางศัพท์ หน่วยเติมหลังศัพท์ และหน่วยเติมรอบศัพท์ ส่วนในภาษามลายูถิ่นปัตตานีพบเฉพาะหน่วยเติมหน้าศัพท์เท่านั้น

2.2.4 หน่วยเติมศัพท์ที่พบในภาษามลายูมาตรฐานจะมีโครงสร้างพยางค์เป็น CV(C) และ VC ส่วนในภาษามลายูถิ่นปัตตานีจะมีโครงสร้างเป็น C เป็นส่วนใหญ่ มีเพียงไม่กี่รูปเท่านั้นที่มีโครงสร้างเป็น CV

2.2.5 ประเภทย่อยของการผันคำเพื่อสร้างคำกริยาต่อไปนี้จะพบเฉพาะในภาษาใดภาษาหนึ่งเท่านั้น ได้แก่

การผันคำเพื่อสร้างคำกริยาที่เน้นผู้กระทำ พบเฉพาะในภาษามลายูมาตรฐานเท่านั้น ในกรณีนี้ผู้วิจัยไม่พบการแสดงความหมายที่เป็นการเน้นผู้กระทำในภาษามลายูถิ่นปัตตานี ในรูปของคำสาหรือวลี

การผันคำเพื่อสร้างคำกริยาที่แสดงการหาหรือรวบรวม ซึ่งพบเฉพาะในภาษามลายูมาตรฐานเท่านั้น ในกรณีนี้ภาษามลายูถิ่นปัตตานีจะใช้วลีแสดง คำที่นำมาประกอบเพื่อสร้างกริยาวลีที่มีความหมายนี้ คือ คำกริยา /c^haʃi/ 'หา' หรือ /hipon/ 'รวบรวม' ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษามลายูมาตรฐาน /rotan/(n.) 'หาวาย' /mə-/+/rotan/ > /mərotan/

'หาหาวายหรือรวบรวมหาวาย'

ภาษามลายูถิ่นปัตตานี /ʃɔtɛ/(n.) 'หาวาย' /c^haʃi/+/ʃɔtɛ/ > /c^haʃi ʃɔtɛ/ 'หาหาวาย'

'หา' 'หาวาย'

/hipon/+/ʃɔtɛ/ > /hipon ʃɔtɛ/ 'รวบรวม

'รวบรวม' 'หาวาย'

การผันคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย "ไปยังสถานที่หรือบริเวณที่เป็นจุดมุ่งหมาย" พบเฉพาะในภาษามลายูมาตรฐาน ในภาษามลายูถิ่นปัตตานีจะใช้วลีแสดง คำที่นำมาประกอบเพื่อสร้างกริยาวลีที่มีความหมายนี้ คือ คำกริยา /ɽi/ 'ไป' โดยประกอบกับรากศัพท์ที่เติมหน่วยเติมหน้าศัพท์ {C-} ซึ่งทำหน้าที่แสดงสถานที่แล้ว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษามลาญมาตรฐาน /laot/(n.) 'ทะเล' /mo-/+/laot/ > /məlaot/ 'ไปยังทะเล'

ภาษามลาญถิ่นปัตตานี /laoʔ/(N.) ทะเล /gi/+/llaʔ/ > /gi llaʔ/ 'ไปยังทะเล'
'ไป' 'ทะเล'

การพหุคูณคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย "ทำด้วยตนเอง" พบเฉพาะในภาษามลาญมาตรฐาน ในภาษามลาญถิ่นปัตตานีจะใช้คำกริยาวิเศษณ์ /sədiʔi/ 'ด้วยตนเอง' ประกอบกับคำกริยาเพื่อสร้างกริยาลักษณะแสดงความหมายดังกล่าว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษามลาญมาตรฐาน /cukor/(v.tr.) 'โกน' /bər-/+/cukor/ > /bərcukor/ 'โกนด้วยตนเอง'

ภาษามลาญถิ่นปัตตานี /cuko/(v.tr.) 'โกน' /cuko/+/sədiʔi/ > 'โกน' 'ด้วยตนเอง'

/cuko sədiʔi/ 'โกนด้วยตนเอง'

การพหุคูณคำเพื่อสร้างคำกริยาบอกสภาพที่แสดงว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งมีลักษณะเหมือนกับอีกสิ่งหนึ่งซึ่งเป็นรากศัพท์ที่เป็นคำนาม พบเฉพาะในภาษามลาญมาตรฐาน ในภาษามลาญถิ่นปัตตานีใช้คำกริยา /jadi/ 'เป็น' และ /supo/ 'เหมือน' ประกอบกับคำนามเพื่อสร้างเป็นกริยาลักษณะตัวอย่างเช่น

ภาษามลาญมาตรฐาน /buket/(n.) 'ภูเขາ' /mə-/+/buket/ > /məmbuket/ 'เป็นเหมือนภูเขາ'

ภาษามลาญถิ่นปัตตานี /bukeʔ/(n.) 'ภูเขາ' /jadi/ + /supo/ + /bukeʔ/ > 'เป็น' 'เหมือน' 'ภูเขາ'

/jadi supo bukeʔ/ 'เป็นเหมือนภูเขາ'

การพหุคูณคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย "ก่อให้เกิดความเดือดร้อน" พบในภาษามลาญมาตรฐาน ในกรณีผู้วิจัยไม่พบการแสดงความหมายนี้ด้วยวลีในภาษามลาญมาตรฐาน

การพหุคูณคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย "มีหรือมีลักษณะเหมือนสิ่งของที่เป็นรากศัพท์อยู่จำนวนมาก" พบเฉพาะในภาษามลาญมาตรฐาน ในภาษามลาญถิ่นปัตตานี

จะใช้คำกริยา /ʔado/ ‘มี’ และคำกริยาวิเศษณ์ /banoʔ/ ‘มาก’ ประกอบกับคำนามเพื่อสร้างเป็นกริยาลีแสดง ตัวอย่างเช่น

ภาษามลายูมาตรฐาน /kaboʔ/(n.) ‘ฝน’ /kaboʔ/+/ə-/>/kəlaboʔ/ ‘มีฝนมาก’

ภาษามลายูถิ่นปัตตานี /kaboʔ/(n.) ‘ฝน’ /ʔadoʔ/+/kaboʔʔ/+/banoʔʔ/>

‘มี’ ‘ฝน’ ‘มาก’

/ʔado kaboʔ banoʔʔ/ ‘มีฝนมาก’

การผสานคำเพื่อสร้างคำกริยาที่แสดงความเข้มหรือระดับที่สูงขึ้นของการกระทำหรือสภาพ พบเฉพาะในภาษามลายูมาตรฐาน ในภาษามลายูถิ่นปัตตานี จะใช้คำกริยาวิเศษณ์ /ddəʔah/ ‘แรงๆ’ หรือ /sugoh/ ‘จริง’ แฝง โดยประกอบกับคำกริยาเพื่อสร้างเป็นกริยาลี ตัวอย่างเช่น

ภาษามลายูมาตรฐาน /təkan/(v.tr.) ‘กด’ /təkan/+/ə-/>/tələkan/ ‘กดแรงๆ’

ภาษามลายูถิ่นปัตตานี /təke/(v.tr.) ‘กด’ /təke/+/ddəʔah/>

‘กด’ ‘แรงๆ’

/təke ddəʔah/ ‘กดแรงๆ’

ภาษามลายูมาตรฐาน /kuniŋ/(V.St.) ‘เหลือ้ง’ /kuniŋ/+/ə-/>

/kəmuninŋ/ ‘เหลือ้งมาก’

ภาษามลายูถิ่นปัตตานี /kuniŋ/(V.St.) ‘เหลือ้ง’ /kuniŋ/+/sugoh/>

‘เหลือ้ง’ ‘จริง’

/kuniŋ sugoh/ ‘เหลือ้งมาก’

การผสานคำเพื่อสร้างคำกริยาที่แสดงถึงความสามารถของผู้กระทำ พบเฉพาะในภาษามลายูมาตรฐาน ในภาษามลายูถิ่นปัตตานีจะใช้คำกริยาวิเศษณ์ /buleh/ ‘ได้, สามารถ’ ประกอบกับคำกริยาเพื่อสร้างเป็นกริยาลีแสดง ตัวอย่างเช่น

ภาษามลายูมาตรฐาน /angkat/(v.tr.) ‘ยก’ /tər-+/angkat/>/tərangkat/ ‘สามารถยก’

ภาษามลายูถิ่นปัตตานี /ʔakeʔ/(v.tr.) ‘ยก’ /ʔakeʔ+/buleh/>

‘ยก’ ‘สามารถ’

/ʔakeʔ buleh/ ‘สามารถยก’

ในกรณีที่มีกรรมตามหลังคำกริยาวิเศษณ์ /buleh/ จะอยู่ในตำแหน่งหลังทำกรรมซึ่งอาจเป็นคำนามหรือคำนามวลีก็ได้ ดังตัวอย่างประโยคต่อไปนี้

/ʔadeʔ ʔakeʔ batu tu buleh/ ‘น้องสามารถยกหินนั้นได้’

‘น้อง’ ‘ยก’ ‘หิน’ ‘นั้น’ ‘สามารถ’

การผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาที่แสดงการเปรียบเทียบระดับหรือปริมาณหรือสภาพที่เท่ากัน พบเฉพาะในภาษามลายูมาตรฐาน ในภาษามลายูถิ่นปัตตานีจะใช้คำ /samo/ ‘เท่ากัน’ ประกอบเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ ตัวอย่างเช่น

ภาษามลายูมาตรฐาน /besar/(v.st.) ‘ใหญ่’ /sə+/besar/>/səbesar/

‘ใหญ่เท่ากัน’

ภาษามลายูถิ่นปัตตานี /basa/(v.st.) ‘ใหญ่’ /samo+/basa/>

‘เท่ากัน’ ‘ใหญ่’

/samo basa/ ‘ใหญ่เท่ากัน’

การผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาที่แสดงการเปรียบเทียบระดับหรือปริมาณหรือสภาพที่สูงหรือมากที่สุด พบเฉพาะในภาษามลายูมาตรฐาน ในภาษามลายูถิ่นปัตตานีจะใช้คำกริยาวิเศษณ์ /səkali/ ‘ที่สุด’ ประกอบเพื่อแสดงในรูปของกริยาวิเศษณ์ ตัวอย่างเช่น

ภาษามลายูมาตรฐาน /besar/(v.st.) ‘ใหญ่’ /tər-+/besar/>

/tərbesar/ ‘ใหญ่ที่สุด’

ภาษามลายูถิ่นปัตตานี /basa/(v.st.) ‘ใหญ่’ /basa+/səkali/>

‘ใหญ่’ ‘ที่สุด’

/basa səkali/ ‘ใหญ่ที่สุด’

การผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย "สิ่งใดสิ่งหนึ่งถูกใช้หรือถูกทำให้เป็นของอีกอย่างหนึ่งหรือทำให้เป็นเหมือนกับรากศัพท์" พบเฉพาะในภาษามลาญมาตรฐาน ในภาษามลาญถิ่นปัตตานีใช้คำกริยา /waʔ/ 'ทำ' และ /jadi/ 'เป็น' ประกอบกับคำนามเพื่อแสดงในรูปของกริยาลี ตัวอย่างเช่น

ภาษามลาญมาตรฐาน /bantal/(n.) 'หมอน' /bər-/+ /bantal/ + /-kan/ >

/bəbatakan/ 'ทำ...เป็นหมอน'

ภาษามลาญถิ่นปัตตานี /bata/(n.) หมอน /waʔ/+.../jadi/+ /bata/ >

'ทำ' 'เป็น' 'หมอน'

/waʔ...jadi bata/ 'ทำ...เป็นหมอน'

ตัวอย่างประโยคในภาษามลาญถิ่นปัตตานี

/budoʔ tu tido waʔ taɲɛ jadi bata/

'เด็ก' 'นั่น' 'นอน' 'ทำ' 'มือ' 'เป็น' 'หมอน'

'เด็กคนนี้นอนเอาแขนหนุนแกนมอน'

การผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย "ทำเพื่อผู้ใดผู้หนึ่ง" พบเฉพาะในภาษามลาญมาตรฐาน ในภาษามลาญถิ่นปัตตานีจะใช้คำบุพบท /koʔ/ 'แก่, เพื่อ' ประกอบหลังกรรมของกริยาเพื่อสร้างเป็นคำกริยาลีแสดง ตัวอย่างเช่น

ภาษามลาญมาตรฐาน /bəli/(v.ti.) 'ซื้อ' /bəli/+ /-kan/ > /bəlikan/ 'ซื้อ...เพื่อ'

ภาษามลาญถิ่นปัตตานี /bəli/(v.ti.) 'ซื้อ' /bəli/ + /koʔ/ > /bəli...koʔ/ 'ซื้อ...เพื่อ'

'ซื้อ' 'แก่, เพื่อ'

ตัวอย่างประโยคในภาษามลาญถิ่นปัตตานี

/ʔajɕh bəli baru koʔ ʔanoʔ/ 'พ่อซื้อเสื้อให้ลูก'

'พ่อ' 'ซื้อ' 'เสื้อ' 'แก่' 'ลูก'

การผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย "ทำให้มีสภาพนั้นเพิ่มหรือสูงมากยิ่งขึ้น" พบเฉพาะในภาษามลาญมาตรฐาน ในภาษามลาญถิ่นปัตตานีใช้คำกริยาวิเศษณ์ /lagi/ 'อีก'

ประกอบกับคำกริยาที่ได้จากการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย "เป็นเหตุให้ทำ"
เพื่อแสดงในรูปของกริยาวลี ตัวอย่างเช่น

ภาษามลายูมาตรฐาน /besar/(v.st.) 'ใหญ่' /pər-+/besar/>/məm-+/pərbesar/>
/pərbesar/ 'ทำให้ใหญ่ยิ่งขึ้น'

ภาษามลายูถิ่นปัตตานี /besa/(v.st.) 'ใหญ่' /b-+/besa/>/bbesa/>/bbesa+/lagi/>
'ทำให้ใหญ่' 'อีก'
/bbesa lagi/ 'ทำให้ใหญ่ยิ่งขึ้น'

การผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย "ถูกทำแล้ว" พบเฉพาะในภาษามลายู
มาตรฐาน ในภาษามลายูถิ่นปัตตานีจะใช้คำช่วยหลังกริยาวิเศษณ์ /doh/ 'แล้ว' ประกอบหลัง
คำกริยาเพื่อสร้างเป็นกริยาวลีแสดง ตัวอย่างเช่น

ภาษามลายูมาตรฐาน /tules/(v.tr.) 'เข็น' /bər-+/tules/>/bərtules/
'ถูกเข็นแล้ว'

ภาษามลายูถิ่นปัตตานี /tuleh/(v.st.) 'เข็น' /tuleh+/doh/>/tuleh doh/
'เข็นแล้ว'

การผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาที่มีความหมาย "ทำเป็นประจำหรือเป็นนิสัย" พบเฉพาะ
ในภาษามลายูถิ่นปัตตานี ในภาษามลายูมาตรฐานจะใช้คำกริยาวิเศษณ์ /selalu/ 'เป็นประจำ'
หรือ คำช่วยหน้ากริยา /suka/ 'ชอบ' ประกอบหน้าคำกริยา เพื่อแสดงในรูปของกริยาวลี
ตัวอย่างเช่น

* สามารถเป็นได้ทั้งกริยากรรมวาจกและกริยากรตุวาจก

ภาษามลายูถิ่นปัตตานี /kaʃoʔ/(v.st.)'เกเร'/η-/+/kaʃoʔ/ /ηkaʃoʔ/ >

/ηkaʃoʔ/'ชอบเกเร'

ภาษามลายูมาตรฐาน /karoʔ/(v.st.)'เกเร'/səlalɯ/+/karot/ >

'เป็นประจำ' 'เกเร'

/səlalɯ karot/'ชอบเกเร'

หรือ /suka/+/karot/ > /suka karot/'ชอบเกเร'

'ชอบ' 'เกเร'

2.3 เปรียบเทียบการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์

ผลที่ได้จากการศึกษาเปรียบเทียบการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์

ในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี สามารถสรุปได้ดังที่แสดงไว้ในตารางที่ 14 ดังนี้คือ

ตารางที่ 14 แสดงผลการเปรียบเทียบการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี

ความหมายของคำกริยาวิเศษณ์ ที่ได้จากการผสมคำ	หน่วยเติมศัพท์ที่ใช้ในภาษา มลายูมาตรฐาน	หน่วยเติมศัพท์ที่ใช้ในภาษา มลายูถิ่นปัตตานี
เวลาที่เพิ่งสิ้นสุดของการกระทำ เหมือนรากศัพท์ที่เป็นคำกริยา	{sə-}	-
เวลาเริ่มต้นของการกระทำ	-	{C-}
ระดับที่เพิ่มขึ้น	-	{C-}
ทิศทาง การไปหรือมา	-	{C-}
ความถี่ของการกระทำ	{-an}	-

จากตารางที่ 14 จะเห็นได้ว่าในภาษามลายูถิ่นปัตตานีมีประเภทย่อยของการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์และจำนวนหน่วยเติมศัพท์มากกว่าในภาษามลายูมาตรฐาน ซึ่งค่อนข้างจะ

แปลก เนื่องจากว่าโดยปกติในภาษามลายูมาตรฐานจะมีประเภทย่อยของการผสมคำและจำนวนหน่วยเติมศัพท์มากกว่า อย่างไรก็ตามในกรณีผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า หน่วยเติมศัพท์เป็นจำนวนมากที่สุดพบในภาษามลายูถิ่นปัตตานีนั้นมาจากการลดรูปของคำที่มาจากภาษาถิ่นปัตตานี ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.3.1 การผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ที่มีความหมายเหมือนรากศัพท์ที่เป็นคำกริยา การผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ที่แสดงเวลาเริ่มต้นของการกระทำและการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ที่แสดงทิศทาง พบเฉพาะในภาษามลายูถิ่นปัตตานีเท่านั้น ในภาษามลายูมาตรฐานจะใช้คำมาประกอบเป็นวลีแสดง อย่างไรก็ตามในภาษามลายูถิ่นปัตตานีเองก็สามารถแสดงด้วยวลีได้เช่นกัน

การผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ที่มีความหมายเหมือนรากศัพท์ที่เป็นคำกริยา ในภาษามลายูมาตรฐานจะใช้คำช่วยหน้ากริยา /hingga/ 'จน' ประกอบหน้ารากศัพท์เพื่อสร้างเป็นกริยาวิเศษณ์วลี ตัวอย่างเช่น

ภาษามลายูถิ่นปัตตานี /pəŋəh/ (v.st.), (adj.) 'เต็ม' /p-/+/pəŋəh/ >

/ppəŋəh/ 'ให้เต็ม'

/pəŋəh/ (v.st.), (adj.) 'เต็ม' /wi/+/pəŋəh/ >

'ให้' 'เต็ม'

/wi pəŋəh/ 'ให้เต็ม'

ภาษามลายูมาตรฐาน /pəŋəh/ (v.st.), (adj.) /hingga/+/pəŋəh/ >

'จน' 'เต็ม'

/hingga pəŋəh/ 'ให้เต็ม'

การผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ที่แสดงเวลาเริ่มการกระทำ ในภาษามลายูมาตรฐานจะใช้คำ /səŋəŋjak/ 'ตั้งแต่' ประกอบหน้ารากศัพท์เพื่อแสดงในรูปของกริยาวิเศษณ์วลี ตัวอย่างเช่น

ภาษามลายูถิ่นปัตตานี /pagi/(adv.) ‘เช้า’ /p-+/pagi/>/ppagi/ ‘ตั้งแต่เช้า’
 /pagi/(adv.) ‘เช้า’ /จว?/ + /pagi/ > /จว? pagi/ ‘ตั้งแต่เช้า’
 ‘ตั้งแต่’ ‘เช้า’

ภาษามลายูมาตรฐาน /pagi/(adv.) ‘เช้า’ /səmənjak/+/pagi/>
 ‘ตั้งแต่’ ‘เช้า’
 /səmənjak pagi/ ‘ตั้งแต่เช้า’

การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ที่แสดงทิศทาง ในภาษามลายูมาตรฐานจะใช้
 คำ /kə/ ‘ที่, ยัง’ ประกอบเพื่อแสดงในรูปของกริยาวิเศษณ์วลี ตัวอย่างเช่น

ภาษามลายูถิ่นปัตตานี /kʰane/(adj.) ‘ขวา’ /kʰ-+/kʰane/>/kʰkʰane/ ‘ทางขวา’
 /kʰane/(adj.) ‘ขวา’ /ko?+/kʰane/>/ko? kʰane/ ‘ทางขวา’
 ‘ที่, ยัง’ ‘ขวา’

ภาษามลายูมาตรฐาน /kanan/(adj.) ‘ขวา’ /kə+/kanan/>/kə kanan/ ‘ทางขวา’
 ‘ที่, ยัง’ ‘ขวา’

2.3.2 การพสานคำที่พบเฉพาะในภาษามลายูมาตรฐาน ได้แก่

การพसानคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ที่แสดงถึงเวลาที่เพิ่งสิ้นสุดของการกระทำ การพसानคำ
 เพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ที่แสดงเวลาที่ ซึ่งในภาษามลายูถิ่นปัตตานีจะแสดงด้วยวลี ดังนี้

การสร้างคำกริยาวิเศษณ์ที่แสดงเวลาที่เพิ่งสิ้นสุดของการกระทำในภาษามลายูมาตรฐาน
 ใช้หน่วยเติมหน้าศัพท์ /-sə/ แต่ในภาษามลายูถิ่นปัตตานีจะใช้คำเชื่อม /bo/ ‘พอ’ ประกอบ
 หน้ารากศัพท์เพื่อสร้างเป็นกริยาวิเศษณ์แสดง ตัวอย่างเช่น

ภาษามลายูมาตรฐาน /sudah/(adv.) ‘เสร็จ’ /sə-+/sudah/>
 /səsudah/ ‘ทันทีทันใดที่เสร็จ’

ภาษามลายูถิ่นปัตตานี /sudah/(adv.) ‘เสร็จ’ /bo+/sudah/>
 ‘พอ’ ‘เสร็จ’

/bo... sudah/ ‘ทันทีทันใดที่...เสร็จ’

การสร้างคำกริยาวิเศษณ์ที่แสดงความถี่ ในภาษามลายูมาตรฐานใช้หน่วยเติมหลังศัพท์ /-an/ แต่ในภาษามลายูถิ่นปัตตานีจะใช้คำ /naʔ/ ‘ทุก’ ประกอบกับคำกริยาวิเศษณ์เพื่อสร้างเป็นกริยาวิเศษณ์วลีแสดง ตัวอย่างเช่น

ภาษามลายูมาตรฐาน /hari/(adv.) ‘วัน’/hari+/-an/>/harian/ ‘ทุกวัน, ราชวัน’

ภาษามลายูถิ่นปัตตานี /haʔi/(adv.) ‘วัน’/naʔ+/haʔi/>/naʔ haʔi/ ‘ทุกวัน, ราชวัน’

‘ทุก’ ‘วัน’

2.4 เปรียบเทียบการผสานคำเพื่อสร้างคำลักษณนาม

จากการศึกษาเปรียบเทียบการผสานคำเพื่อสร้างคำลักษณนามในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี พบว่า ในภาษาทั้งสองมีประเภทย่อยเหมือนกัน คือ การผสานคำเพื่อสร้างคำลักษณนามที่แสดงจำนวนหนึ่ง* เพียงประเภทเดียวเท่านั้น ดังที่แสดงไว้ในตารางที่ 15

*ในกรณีที่แสดงจำนวนอื่นหรือมากกว่าหนึ่ง ทั้งในภาษามลายูมาตรฐานและภาษามลายูถิ่นปัตตานีจะใช้คำบอกจำนวนนับประกอบหน้าคำลักษณนาม (numeral+classifier) เป็นวลีบอกจำนวน (numeral phrase) แสดง ตัวอย่างเช่น

ภาษามลายูมาตรฐาน /duwa+/+ekor/>/duwa ekor/ ‘สองตัว’

‘สอง’ ‘ตัว’

ภาษามลายูถิ่นปัตตานี /duwo+/+?eko/>/duwo ?eko/ ‘สองตัว’

‘สอง’ ‘ตัว’

อย่างไรก็ตาม ตำแหน่งการปรากฏของวลีบอกจำนวนดังกล่าวในภาษามลายูมาตรฐานและภาษามลายูถิ่นปัตตานีนั้นต่างกัน กล่าวคือ ตำแหน่งของวลีบอกจำนวนในภาษามลายูมาตรฐานนั้นจะอยู่หน้าคำนาม ในขณะที่ตำแหน่งของจำนวนนับวลีในภาษามลายูถิ่นปัตตานีจะอยู่หลังคำนามเหมือนในภาษาไทย ดังที่แสดงไว้ในตัวอย่างประโยคต่อไปนี้

ภาษามลายูมาตรฐาน : /saya ada duwa ekor kucing/ ‘ฉันมีแมว 2 ตัว’

‘ฉัน’ ‘มี’ ‘สอง’ ‘ตัว’ ‘แมว’

ภาษามลายูถิ่นปัตตานี : /saw ?ado kucing duwo ?eko/ ‘ฉันมีแมว 2 ตัว’

‘ฉัน’ ‘มี’ ‘แมว’ ‘สอง’ ‘ตัว’

ตารางที่ 15 แสดงผลการเปรียบเทียบการผสมคำเพื่อสร้างคำลักษณนาม
ในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี

ความหมายของคำลักษณนาม ที่ได้จากการผสมคำ	หน่วยเติมศัพท์ที่ใช้ใน ภาษามลายูมาตรฐาน	หน่วยเติมศัพท์ที่ใช้ใน ภาษามลายูถิ่นปัตตานี
จำนวนหนึ่ง	{so-}	{s-}

จะเห็นได้ว่าการผสมคำเพื่อสร้างคำลักษณนามในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานีนั้น ไม่มีความแตกต่างกันมากนัก ที่แตกต่างก็มีเพียงรูปของหน่วยคำย่อยของหน่วยคำเท่านั้น กล่าวคือ รูปหน่วยเติมศัพท์ในภาษามลายูมาตรฐานมีเพียงรูปเดียว คือ /so-/ ในขณะที่ภาษามลายูถิ่นปัตตานีมี 5 รูป ได้แก่ /so-/, /su-/, /so-/, /se-/ และ /s-/ ซึ่งเกิดจากการกลมกลืนของเสียงสระในรากศัพท์กับเสียงสระในหน่วยเติมหน้าศัพท์

เปรียบเทียบการผสมคำ

จากการศึกษาพบว่าในภาษามลายูถิ่นปัตตานีมีการใช้วิธีการผสมคำมากกว่าในภาษามลายูมาตรฐาน (ดูตารางที่ 10) ในการศึกษาเปรียบเทียบการผสมคำนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเปรียบเทียบประเภทย่อยของการผสมคำต่างๆ ได้แก่ เปรียบเทียบการผสมคำเพื่อสร้างคำนาม เปรียบเทียบการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยา เปรียบเทียบการผสมคำเพื่อสร้างคำคุณศัพท์ และเปรียบเทียบการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ โดยเปรียบเทียบว่าคำผสมต่างๆในภาษามลายูมาตรฐานและภาษามลายูถิ่นปัตตานีนั้นเกิดจากการผสมคำประเภทใดบ้าง และเหมือนกันหรือแตกต่างกันอย่างไร

1. เปรียบเทียบการผสมคำเพื่อสร้างคำนาม

จากการเปรียบเทียบหมวดคำที่นำมาผสมเพื่อสร้างคำนามในภาษามลายูมาตรฐานและภาษามลายูถิ่นปัตตานีสามารถสรุปผลได้ดังที่แสดงไว้ในตารางที่ 16

ตารางที่ 16 แสดงการเปรียบเทียบหมวดคำที่นำมาใช้ในการผสมคำเพื่อสร้าง

คำนามในภาษามลายูมาตรฐานและภาษามลายูถิ่นปัตตานี

หมวดคำที่นำมาผสม	ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปัตตานี
คำนาม	+	+
คำกริยากรรม	+	+
คำกริยากรรม	+	+
คำกริยาบอกสภาพ	+	+
คำคุณศัพท์	+	+
คำลักษณนาม	-	+
คำบุพบท	+	+
คำจำบอกจำนวน	+	+

จากตารางจะเห็นได้ว่าหมวดคำที่นำมาผสมเพื่อสร้างคำนามในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานีนั้นส่วนใหญ่เหมือนกัน มีเพียงหมวดคำลักษณนามเท่านั้นที่มีใช้เฉพาะในภาษามลายูถิ่นปัตตานี

สำหรับวิธีการผสมของหมวดคำต่างๆข้างต้นนั้น ผลการเปรียบเทียบสามารถสรุปได้ดังที่แสดงไว้ในตารางที่ 17

ตารางที่ 17 แสดงการเปรียบเทียบการผสมคำเพื่อสร้างคำนามในภาษามลายู
มาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี

วิธีการผสมคำ	ภาษามลายู มาตรฐาน	ภาษามลายู ถิ่นปัตตานี
<u>คำ 2 หมวด</u>		
คำนาม+คำนาม	+	+
คำนาม+คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์	+	+
คำนาม+คำกริยากรรม	+	+
คำนาม+คำกริยากรรม	+	+
คำกริยากรรม+คำนาม	+	-
คำนาม+คำบอกจำนวน	+	+
คำนาม+คำบุพบท	+	-
คำนาม+คำลักษณนาม	-	+
คำกริยากรรม+คำนาม	-	+
<u>คำ 3 หมวด</u>		
คำนาม+คำนาม+คำนาม	+	+
คำนาม+คำกริยากรรม+คำนาม	-	+
คำนาม+คำนาม+คำกริยากรรม	+	+
คำนาม+คำกริยากรรม+คำนาม	-	+
คำนาม+คำนาม+คำกริยาบอกสภาพหรือ คำคุณศัพท์	-	+
คำนาม+คำนาม+คำกริยากรรม	-	+
คำนาม+คำบุพบท+คำนาม	-	+

ตารางที่ 17 (ต่อ)

<u>คำ 4 หมวด</u>		
คำนาม+คำกริยาสรรกรม+คำนาม+คำกริยาสรรกรม	-	+
คำนาม+คำกริยาสรรกรม+คำนาม+คำกริยาสรรกรม	-	+
คำนาม+คำกริยาสรรกรม+คำนาม+คำกริยาอกรรม	-	+
คำนาม+คำกริยาสรรกรม+คำนาม+คำนาม	-	+
<u>คำ 5 หมวด</u>		
คำนาม+คำกริยาสรรกรม+คำนาม+คำนาม+คำนาม	-	+
คำนาม+คำกริยาสรรกรม+คำนาม+คำนาม+	-	+
คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์		

การเปรียบเทียบที่แสดงไว้ในตารางที่ 17 แสดงให้เห็นว่า ในภาษามลายูถิ่นปัตตานี มีวิธีการผสมคำเพื่อสร้างคำนามมากกว่าในภาษามลายูมาตรฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการผสมคำโดยใช้หมวดคำสี่หมวดและห้าหมวดนั้นพบเฉพาะในภาษามลายูถิ่นปัตตานีเท่านั้น ดังนั้นจำนวนคำนามที่เกิดจากการผสมคำในภาษามลายูถิ่นปัตตานีจึงมีมากกว่าในภาษามลายูมาตรฐาน

2. การผสมคำเพื่อสร้างคำกริยา

ในการศึกษาเปรียบเทียบการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยานี้ ผู้วิจัยได้แบ่งประเภทย่อยของการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ เปรียบเทียบการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาสรรกรม เปรียบเทียบการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาอกรรม และเปรียบเทียบการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาบอกสภาพ

2.1 การผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาสรรกรม

จากการศึกษาเปรียบเทียบหมวดคำที่นำมาใช้ในการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาสรรกรมพบว่า ในภาษามลายูมาตรฐานมีวิธีการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาสรรกรมโดยการ

ใช้คำในหมวดคำกริยากรรม และคำกริยากรรม ส่วนในภาษามลายูถิ่นปัตตานีมีการใช้คำในหมวดคำกริยากรรม และคำนาม

สำหรับวิธีการผสมคำนั้นพบเฉพาะการผสมหมวดคำ 2 หมวดเท่านั้น ทั้งในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี ดังที่แสดงไว้ในตารางที่ 18

ตารางที่ 18 แสดงการเปรียบเทียบการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยากรรมในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี

วิธีการผสมคำผสม	ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปัตตานี
คำกริยากรรม+คำกริยากรรม	+	+
คำกริยากรรม+คำกริยากรรม	+	-
คำกริยากรรม+คำนาม	-	+
คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์+คำนาม	-	+

จากการเปรียบเทียบในตารางที่ 18 แสดงให้เห็นว่าในภาษามลายูถิ่นปัตตานีมีวิธีการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยากรรมมากกว่าในภาษามลายูมาตรฐาน

4.2 การผสมคำเพื่อสร้างคำกริยากรรม

ผลการเปรียบเทียบหมวดคำที่ใช้ในการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี พบว่าส่วนใหญ่มีการใช้หมวดคำที่เหมือนกัน ได้แก่ คำกริยากรรม คำกริยากรรม คำกริยาบอกสภาพ และคำคุณศัพท์ มีเพียงหมวดคำนามเท่านั้นที่มีใช้เฉพาะในภาษามลายูมาตรฐาน สำหรับวิธีการผสมคำนั้น พบว่า ในภาษามลายูมาตรฐานมีวิธีการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยากรรมมากกว่าในภาษามลายูถิ่นปัตตานี ดังที่แสดงไว้ในตารางที่ 19

ตารางที่ 19 แสดงการเปรียบเทียบการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยากรรมในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี

วิธีการผสมคำ	ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปัตตานี
<u>คำ 2 หมวด</u>		
คำกริยากรรม+คำนาม	+	+
คำกริยากรรม+คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์	+	-
คำนาม+คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์	+	-
คำกริยากรรม+คำกริยากรรม	-	+
คำกริยากรรม+คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์	-	+
<u>คำ 3 หมวด</u>		
คำกริยากรรม+คำนาม+คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์	+	-

จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า คำกริยากรรมที่ได้จากการผสมคำในภาษามลายูมาตรฐานนั้นส่วนใหญ่จะเป็นคำประเภทส่วนนหรือคำสภาพ เพราะว่าภาษามลายูมาตรฐานเป็นภาษาที่ใช้เป็นทางการในประเทศมาเลเซีย ไม่ว่าจะเป็นในงานราชการหรือวรรณกรรมต่างๆ ดังนั้นจึงต้องมีการสร้างคำใหม่ขึ้นมาเพื่อให้ภาษาที่ใช้มีน้ำหนัก น่าอ่าน และสุภาพยิ่งขึ้น เช่น คำว่า /məmberak/ ‘ถ้ำอุจจาระ’ เป็นคำไม่สุภาพ ดังนั้นจึงมีการสร้างคำใหม่โดยวิธีการผสมคำ คือ /buah aer besar/ ‘ถ้ำอุจจาระ’ จึงเป็นคำสุภาพที่เกิดจากการผสม คำว่า /buah/(v.tr.) ‘ทิ้ง’ /aer/(n.) ‘น้ำ’ และ /besar/(v.st.), (adj.) ‘ใหญ่’ เป็นต้น ในกรณีนี้ต่างกับภาษามลายูถิ่นปัตตานีซึ่งเป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันของชาวไทยมุสลิมที่มีจำนวนไม่มากนัก อีกทั้งไม่ได้เป็นภาษาที่ใช้ในงานวรรณกรรมต่างๆ ดังนั้นการผสมคำเพื่อสร้างคำที่เป็นคำคม หรือคำสุภาพจึงมีน้อยมาก

4.3 การผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาบอกสภาพ

จากการศึกษาเปรียบเทียบวิธีการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาบอกสภาพในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี พบว่า คำที่ใช้ในการผสมคำในทั้งสองภาษานั้น ส่วนใหญ่เหมือนกัน กล่าวคือ เป็นคำที่อยู่ในหมวดคำนาม คำกริยากรรม คำกริยาอาการ คำกริยาบอกสภาพ และคำคุณศัพท์ มีเพียงคำในหมวดบุพบทเท่านั้นที่มีใช้เฉพาะในภาษามลายูถิ่นปัตตานี อย่างไรก็ตามวิธีการผสมคำในแต่ละภาษานั้นต่างกัน ดังที่แสดงไว้ในตารางที่ 20

ตารางที่ 20 แสดงผลการเปรียบเทียบการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาบอกสภาพในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี

วิธีการผสมคำ	ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปัตตานี
<u>คำ 2 หมวด</u>		
คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์+	+	+
คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์		
คำกริยาวิเศษณ์+คำนาม	+	-
คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์+	+	+
คำนาม		
คำนาม+คำกริยาบอกสภาพหรือ	-	+
คำคุณศัพท์		
คำกริยากรรม+คำนาม	-	+
คำกริยาอาการ+คำนาม	-	+
คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์+	-	+
คำบุพบท		

(ตารางที่ 20 (ต่อ))

วิธีการผสมคำ	ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปัตตานี
<u>คำ 3 หมวด</u>		
คำกริยากรรม+คำกริยากรรม+ คำนาม	+	-
คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์+ คำนาม+คำกริยากรรม	-	+
คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์+ คำนาม+คำนาม	-	+

จะเห็นได้ว่าในภาษามลายูถิ่นปัตตานีมีวิธีการผสมคำเพื่อสร้างกริยาบอกสภาพมากกว่าภาษามลายูมาตรฐาน

3. เปรียบเทียบการผสมคำเพื่อสร้างคำคุณศัพท์

จากการศึกษาเปรียบเทียบวิธีการผสมคำเพื่อสร้างคำคุณศัพท์ในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี พบว่า คำที่ใช้ในการผสมนั้น ในภาษามลายูมาตรฐานเป็นคำที่อยู่ในหมวดคำนาม คำกริยาบอกสภาพ คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ และคำบุพบท ส่วนในภาษามลายูถิ่นปัตตานีเป็นคำที่อยู่ในหมวดคำนาม คำกริยากรรม คำกริยาบอกสภาพ และคำคุณศัพท์ สำหรับผลการเปรียบเทียบวิธีการผสมคำในภาษาทั้งสองนี้สามารถสรุปได้ดังที่แสดงไว้ในตาราง 21

ตารางที่ 21 แสดงการเปรียบเทียบการผสมคำเพื่อสร้างคำคุณศัพท์ใน
ภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี

วิธีการผสมคำ	ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปัตตานี
<u>คำ 2 หมวด</u>		
คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์+ คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์	+	+
คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์+ คำนาม	+	+
คำบุพบท+คำนาม		
คำกริยาวิเศษณ์+คำนาม	+	-
คำนาม+คำกริยาบอกสภาพหรือ คำคุณศัพท์	+	+
คำกริยาสกรรม+คำนาม	-	+
<u>คำ 3 หมวด</u>		
คำกริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์+ คำนาม+คำนาม	-	+

จากตารางที่ 21 จะเห็นได้ว่า ในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานีมีจำนวนวิธีการผสมคำเพื่อสร้างคำคุณศัพท์เท่ากัน แต่รายละเอียดนั้นต่างกัน และวิธีการเหล่านี้จะเหมือนกับวิธีการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาบอกสภาพ เพราะว่าคำกริยาบอกสภาพและคำคุณศัพท์ในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานีนั้นสามารถแปลงหมวดกันได้

4. เปรียบเทียบการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์

จากการศึกษาเปรียบเทียบการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี ผู้วิจัยพบว่าหมวดคำที่ใช้ผสมนั้นมีเพียงคำนามเท่านั้นที่มีใช้กันทั้ง

สองภาษา ส่วนคำลักษณนามมีใช้เฉพาะในภาษามลายูมาตรฐาน และคำกริยาบอกสภาพ คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์ มีใช้เฉพาะในภาษามลายูถิ่นปัตตานี สำหรับผลการเปรียบเทียบวิธีการผสมคำของทั้งสองภาษานั้นพบว่าในภาษามลายูถิ่นปัตตานีมีวิธีการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์มากกว่าในภาษามลายูมาตรฐาน ดังที่แสดงไว้ในตารางที่ 22

ตารางที่ 22 แสดงการเปรียบเทียบการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี

วิธีการผสมคำ	ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปัตตานี
คำนาม+คำนาม	-	+
คำนาม+กริยาบอกสภาพหรือคำคุณศัพท์	-	+
คำกริยาวิเศษณ์+คำกริยาวิเศษณ์	-	+
คำลักษณนาม+คำนาม	+	+

เปรียบเทียบการซ้ำคำ

ในการศึกษาเปรียบเทียบการซ้ำคำนี้ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ เปรียบเทียบการซ้ำคำเพื่อสร้างคำนาม เปรียบเทียบการซ้ำคำเพื่อสร้างคำกริยา เปรียบเทียบการซ้ำคำเพื่อสร้างคำคุณศัพท์ และเปรียบเทียบการซ้ำคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ ในแต่ละประเภทจะศึกษาเปรียบเทียบความหมายของคำที่ได้จากการซ้ำคำ ตลอดจนลักษณะของการซ้ำคำด้วย

1. เปรียบเทียบการซ้ำคำเพื่อสร้างคำนาม

ในการศึกษาเปรียบเทียบการซ้ำคำเพื่อสร้างคำนามในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี ได้ผลสรุปดังที่แสดงไว้ในตารางที่ 23

ตารางที่ 23 แสดงการเปรียบเทียบการซ้ำคำเพื่อสร้างคำนามในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี

ความหมายของคำนามที่ได้จากการซ้ำคำ	ภาษามลายูมาตรฐาน		ภาษามลายูถิ่นปัตตานี	
	ซ้ำสมบูรณ์	ซ้ำบางส่วน	ซ้ำสมบูรณ์	ซ้ำบางส่วน
การเป็นพหูพจน์	+	-	+	-
การมีอรรถลักษณะบางประการร่วมกันกับคำนามเดิม	+	-	-	-
การมีขอบเขตของความหมายกว้างกว่าเดิม	-	+	-	-

จากตารางที่ 23 จะเห็นได้ว่าการซ้ำคำเพื่อสร้างคำนามในภาษามลายูมาตรฐานมีมากกว่าในภาษามลายูถิ่นปัตตานี ในภาษามลายูถิ่นปัตตานีมีประเภทเดียวเท่านั้น คือ การซ้ำคำเพื่อสร้างคำนามที่มีความหมายเป็นพหูพจน์ และลักษณะการซ้ำคำมีเฉพาะการซ้ำสมบูรณ์เท่านั้น ในขณะที่ในภาษามลายูมาตรฐานมีทั้งการซ้ำสมบูรณ์และการซ้ำบางส่วน

2. เปรียบเทียบการซ้ำคำเพื่อสร้างคำกริยา

จากการศึกษาประเภทของการซ้ำคำเพื่อสร้างคำกริยาในภาษามลายูมาตรฐานและภาษามลายูถิ่นปัตตานี ผลปรากฏดังที่แสดงไว้ในตารางที่ 24

ตารางที่ 24 แสดงการเปรียบเทียบการซ้ำคำเพื่อสร้างคำกริยาในภาษามลายู
มาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี

ความหมายของคำกริยาที่ได้จาก การซ้ำคำ	ภาษามลายูมาตรฐาน		ภาษามลายูถิ่นปัตตานี	
	ซ้ำสมบูรณ์	ซ้ำบางส่วน	ซ้ำสมบูรณ์	ซ้ำบางส่วน
มีสภาพที่เพิ่มขึ้นกว่าเดิม	+	+	+	-
ทำซ้ำๆ	+	+	+	-
ทำต่อเนื่องกัน	+	-	-	-
ทำเป็นประจำหรือเป็นนิสัย	+	-	-	-
มีสภาพที่ลดลงกว่าเดิม	+	-	+	-
ห้ามหรือไม่อยากให้ทำ	-	-	-	+

จากตารางที่ 24 จะเห็นได้ว่าประเภทของการซ้ำคำในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานีมีทั้งที่เหมือนกันและต่างกัน กล่าวคือ การซ้ำคำเพื่อสร้างคำกริยาที่แสดงสภาพมากกว่าเดิม และการซ้ำคำเพื่อสร้างคำกริยาที่แสดงการทำซ้ำๆมีทั้งในภาษามลายูมาตรฐานและภาษามลายูถิ่นปัตตานี ลักษณะการซ้ำคำในภาษามลายูถิ่นปัตตานีเป็นการซ้ำสมบูรณ์เท่านั้น ในขณะที่ในภาษามลายูมาตรฐานมีลักษณะเป็นทั้งการซ้ำสมบูรณ์และซ้ำบางส่วน การซ้ำคำเพื่อสร้างคำกริยาที่แสดงสภาพน้อยกว่าเดิมมีทั้งในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี ลักษณะการซ้ำคำที่พบในทั้งสองภาษามีเพียงอย่างเดียวเท่านั้น คือ การซ้ำสมบูรณ์ การซ้ำคำเพื่อสร้างคำกริยาที่แสดงการกระทำเป็นประจำหรือเป็นนิสัย และการซ้ำคำเพื่อสร้างคำกริยาที่แสดงการกระทำต่อเนื่องกัน พบเฉพาะในภาษามลายูมาตรฐานเท่านั้น ลักษณะการซ้ำคำเป็นการซ้ำสมบูรณ์ และการซ้ำคำเพื่อสร้างคำกริยาที่แสดงถึงการห้ามหรือไม่อยากให้ทำ พบเฉพาะในภาษามลายูถิ่นปัตตานีเท่านั้น ลักษณะการซ้ำคำที่พบเป็นการซ้ำบางส่วน

3. เปรียบเทียบการเข้าคำเพื่อสร้างคำคุณศัพท์

จากการศึกษาเปรียบเทียบการเข้าคำเพื่อสร้างคำคุณศัพท์ในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานีพบว่า ในภาษามลายูมาตรฐานมีประเภทของการเข้าคำเพื่อสร้างคำคุณศัพท์มากกว่าในภาษามลายูถิ่นปัตตานี สำหรับลักษณะการเข้าคำนั้นในภาษามลายูมาตรฐานมีทั้งการเข้าสมบูรณ์และการเข้าบางส่วน ส่วนในภาษามลายูถิ่นปัตตานีนั้นมีเฉพาะการเข้าสมบูรณ์เท่านั้น ดูตารางที่ 25

ตารางที่ 25 แสดงการเปรียบเทียบการเข้าคำเพื่อสร้างคำคุณศัพท์ในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี

ความหมายของคำคุณศัพท์ที่ได้จากการเข้าคำ	ภาษามลายูมาตรฐาน		ภาษามลายูถิ่นปัตตานี	
	เข้าสมบูรณ์	เข้าบางส่วน	เข้าสมบูรณ์	เข้าบางส่วน
ซึ่งมีสภาพเพิ่มขึ้นกว่าเดิม	+	+	+	-
ซึ่งมีสภาพนั้นเสมอ	+	-	-	-
ซึ่งมีสภาพลดลงกว่าเดิม	+	-	+	-

4. เปรียบเทียบการเข้าคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์

จากการศึกษาเปรียบเทียบการเข้าคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี พบว่า ไม่มีความแตกต่าง ทั้งในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานีมีการเข้าคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ 2 ประเภท คือ การเข้าคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ที่มีความหมายเหมือนกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยา และการเข้าคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ที่มีระดับเพิ่มขึ้นกว่าเดิม ลักษณะการเข้าคำมีลักษณะเดียวคือ การเข้าสมบูรณ์ ดังที่แสดงไว้ในตารางที่ 26

ตารางที่ 26 แสดงการเปรียบเทียบการซ้ำคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี

ความหมายของคำกริยาวิเศษณ์ ที่ได้จากการซ้ำคำ	ภาษามลายูมาตรฐาน		ภาษามลายูถิ่นปัตตานี	
	ซ้ำสมบูรณ์	ซ้ำบางส่วน	ซ้ำสมบูรณ์	ซ้ำบางส่วน
เหมือนกับรากศัพท์ที่เป็นคำกริยา มีระดับมากกว่าเดิม	+	-	+	-
	+	-	+	-

เปรียบเทียบการแปลงหมวดคำ

การแปลงหมวดคำเป็นวิธีการสร้างคำที่พบทั้งในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี แต่ในรายละเอียด อันได้แก่ ประเภทของการแปลงหมวดคำนั้นมีบางส่วนที่แตกต่างกับ (ดูตารางที่ 27)

ตารางที่ 27 แสดงการเปรียบเทียบการแปลงหมวดคำในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานี

ประเภทของการแปลงหมวดคำ	ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปัตตานี
คำกริยา ~ คำนาม	+	+
คำกริยา ~ คำกริยาวิเศษณ์	-	+
คำกริยา ~ คำคุณศัพท์ ~ คำกริยาวิเศษณ์	+	+
คำกริยา ~ คำคุณศัพท์	+	+

ตารางที่ 27 (ต่อ)

ประเภทของการแปลงหมวดคำ	ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปัตตานี
คำนาม ~ คำกริยา ~ คำลักษณนาม	-	+
คำนาม ~ คำลักษณนาม	+	+
คำกริยา ~ คำลักษณนาม	+	+
คำกริยา ~ คำกริยาวิเศษณ์ ~ คำลักษณนาม ~ คำบุพบท	-	+

จากตารางที่ 27 จะเห็นได้ว่าในภาษามลายูมาตรฐานมีประเภทการแปลงหมวดคำน้อยกว่าในภาษามลายูถิ่นปัตตานี ในภาษามลายูถิ่นปัตตานีมีประเภทการแปลงหมวดคำ 3 ประเภทที่ไม่มีในภาษามลายูมาตรฐาน คือ การแปลงหมวดระหว่างคำกริยาและคำกริยาวิเศษณ์ การแปลงหมวดระหว่างคำนาม คำกริยา และคำลักษณนาม และการแปลงหมวดระหว่างคำกริยา คำกริยาวิเศษณ์ คำลักษณนาม และคำบุพบท